

Ο τελευταίος γεωργός (ιστορικό μυθιστόρημα)

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας ιστορικών μυθιστορημάτων της καταξιωμένης συγγραφέως Γιώτας Κριλή αποκλειστικά στον Κόσμο

Γιώτα Κριλή

Μέρος δεύτερο Ματωμένες γειτονιές-3

Νικήσαμε! Τιμήσαμε και δοξάσαμε την πατρίδα μας. Για χάρη των πατρίδων θυσιάζεται η αδελφοσύνη των λαών κι έγινε ο Β΄ Βαλκανικός Πόλεμος κύκνειο άσμα στ' όραμα του Ρήγα Βελεστινλή.

Η παρέα ξέσπασε σε χειροκροτήματα.

- Συχαρητήρια, Στέλιο. Έχεις πιάσει τον παλμό αυτών των τραγικών γεγονότων, είπε ο Ηρακλής.

- Έχω ακούσει παρόμοιες ιστορίες. Είναι ολοφάνερο ότι παραβιάστηκαν οι κανόνες του πολέμου, σχολίασε ο Πέτρος.

- Στέλιο, θαυμάζω την ευαισθησία σου και την τόλμη σου. Πρέπει να τα εκδώσεις τα γραπτά σου. Δυστυχώς, η πλευρά αυτή του πολέμου δεν είναι γνωστή. Οι εφημερίδες ασχολήθηκαν πιο πολύ με τον ηρωισμό του στρατού μας και με τις βαρβαρότητες των Βουλγάρων.

- Ευχαριστώ, Όλγα.

- Κυρ-δάσκαλε, συμμερίζομαι τις αντίξοες καταστάσεις του πολέμου. Όμως, εμείς οι Έλληνες αναγκαστήκαμε ν' αμυνθούμε. Αλλιώς θα μας ποδοπατούσαν οι Βούλγαροι και θα έφταναν μέχρι και τη Λάρισα. Τι θες να κάνουμε; Σφάξε με, Αγά μου, ν' αγιάσω; Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες και στη Σερβία. Χωρίς τη συμμαχία της δεν θα τα βγάλαμε πέρα. Μακάρι να βάλουν μυαλό οι άνθρωποι και να εκπληρωθεί μια μέρα τ' όραμα του Ρήγα και το δικό σου. Εύχομαι ο καινούριος χρόνος να φέρει την ειρήνη στ' όλους τους λαούς του κόσμου. Εμένα με περιμένει η παρέα μου, είπε ο καπετάν Ροκάκης και σηκώθηκε.

- Κι εμείς θα καλωσορίσουμε την πρωτοχρονιά παίζοντας τριανταένα, είπε ο Σωκράτης δείχνοντας την τράπουλα.

Ο Στέλιος πήρε στην αγκαλιά του την κόρη και το πρόσωπό του γλύκανε.

- Σου μοιάζει καταπληκτικά, Στέλιο.

- Μου μοιάζει, Μαρία. Θα ήθελα να έμοιαζε της Νικολέτας που 'ναι όμορφη, είπε χαμογελώντας και πρόσθεσε: Θα την ονομάσουμε Ειρήνη με την ελπίδα να ζήσει σ' έναν κόσμο ειρηνικό.

- Ωραίο κι ελπιδοφόρο όνομα, είπε η Ερμιόνη. Τα ματάκια του μωρού γλάρωσαν και την πήρε ο ύπνος. Το μωρό της Όλγας κοιμόταν ήδη. Κάθισαν όλοι γύρω από το τραπέζι και ο Σωκράτης που έκανε τη μάνα μοίρασε χαρούμενος τα χαρτιά της τράπουλας. Είχε τραβήξει μπόι και στο πρόσωπό του είχε αρχίσει να διαγράφεται η αρρενωπότητά του. Έκαναν τη μάνα εναλλάξ και έπαιζαν χαρούμενοι μέχρι που ακούστηκε η ντουφεκιά χαράς του καπετάν Ροκάκη. Είχε φτάσει ο καινούριος χρόνος. Μεμιάς ήταν όλοι στο πόδι, ευχόμενοι χρόνια πολλά, καλή χρονιά και τραγουδώντας: «Καλή χρονιά! Χρόνια πολλά! Χαρούμενη χρυσή πρωτοχρονιά!»

Βαλκανικοί πόλεμοι, η Άλωση του Κιλίκις

Συζητούσαν για τα βαφτίσια. Ο Στέλιος σκεφτόταν να βαφτίσουν την κόρη τους στο Λεβίδι μετά το Πάσχα.

- Και εμείς λέμε να πάμε στη Ζάκυνθο το Πάσχα και θα τον βαφτίσουμε εκεί το γιο μας, είπε ο Πέτρος.

- Δεν πρέπει να μείνουν τα παιδιά αβάφτιστα μέχρι τότε, φώναξε η κυρα-Μαρίκα. Είναι ευάλωτα κι απ' το κακό μάτι κι απ' τα ξωτικά. Έπειτα είναι νωρίς το Πάσχα φέτος. Πού θα πάτε μες στο χειμώνα; Να τα βαφτίσουμε των Αγίων Φώτων που βαφτίστηκε και ο Χριστούλης. Να στείλετε μήνυμα στα παιδιά να 'ρθουν με άδεια.

Ανπούχνησαν για την υγεία των παιδιών.

Την παραμονή των Αγίων Θεοφανείων ήρθαν με λιγοήμερη άδεια οι ανάδοχοι, ο Λευτέρης και ο Μανόλης, που υπηρετούσαν στα παραμεθόρια. Μπήκαν στο σπίτι τραγουδώντας:

Σήμερα τα Φώτα κι ο φωτισμός, η χαρά μεγάλη κι ο αγιασμός.

Κάτω στον Ιορδάνη τον ποταμό, κάθετ' η κυρά μας η Παναγιά.

Όργανο βαστάει, κερύ κρατεί, και τον Αϊ-Γιάννη παρακαλεί:

- Αϊ-Γιάννη αφέντη και βαπτιστή, βάπτισε κι εμένα Θεού παιδί...

Ο Πέτρος με την Όλγα είχαν επιλέξει τον ξάδερφο του Στέλιου τον Αλέξανδρο Παπαναστασίου για ανάδοχο. Τα βαφτίσια έγιναν στην εκκλησία της Παναγίας της Χρυσοσπηλιώτισσας.

«Βαφτίζεται η δούλη του Θεού Ειρήνη! Βαφτίζεται ο δούλος του Θεού Διονύσιος!» έψαλε ο παπα-Αναστάσις. Τα βάφτισαν στην ίδια κολυμπήθρα.

Έπειτα έγινε τρικούβεργο γλέντι στην παραδίπλα κρητική ταβέρνα. Ήταν όλοι τους πασίχαροι. Τα νεοφώτιστα, τυλιγμένα στα όμορφα άσπρα χειμερινά βαφτιστικά τους, έσκαγαν γελάκια. Ο καπετάν Ροκάκης έπαιζε τη λύρα του και τραγουδούσε:

Άγιε μου Γιάννη Πρόδρομε που 'χεις Θεό βαφτίσει,

έλα στο νεοφώτιστο να ευχηθείς να ζήσει.

Φιλίότσο μου, σου δώκανε τ' όνομα του παππού σου, στην λεβεδιά και στην αντρεία να μοιάσεις του σογιού σου.

- Άιντε γεια μας! Να σου ζήσει ο νεοφώτιστος, Πέτρο. Να σου ζήσει η νεοφώτιστη, κυρ-δάσκαλε, ευχήθηκε ο καπετάν Ροκάκης σηκώνοντας το ποτήρι του.

Τα σέκωσαν και οι άλλοι ευχόμενοι: «Πάντα άξιοι οι κουμπάροι! Στις χαρές σου, Μανόλη, στις χαρές σου, Λευτέρη, στις χαρές σας, σύντεκνε Παπαναστασίου. Να 'ναι καλότυχα και πολύχρονα τα νεοφώτιστα».

Η Όλγα με τη Νικολέτα θήλασαν τα μωρά τους στο ιδιαίτερο και τα αποκοίμισαν. Καταλάγιασε και το τραγούδι και άναψε το κουβεντολόι.

- Εγώ ήμουνα τυχερός, είπε ο Μανόλης. Υπνέτησα δίπλα στον Παύλο Κουντουριώτη, τον αρχηγό του στόλου. Είναι ατρόμητος κι αποφασιστικός. Έχει καταπληκτική στρατηγική. Κερδίσαμε τη ναυμαχία κι αράξαμε στον όρμο Μούδρου στη Λήμνο. Τρόμαξαν οι Τούρκοι και κλείστηκαν στα στενά των Δαρδανελλίων, απ' όπου δεν τόλμησαν να ξεμυτίσουν πάνω από μήνα.

- Είναι γόνος ναυτικής οικογένειας ο Κουντουριώτης. Ο παπούς του χρημάτισε πρωθυπουργός της Ελλάδας, πρόσθεσε ο καπετάν Ροκάκης.

- Το ελληνικό ναυτικό μάς έσωσε. Αρχικά ήταν ο μόνος στρατηγικός παράγοντας που έκανε την Ελλάδα δεχτή στη συμμαχία. Θα ήταν δύσκολο να νικήσουμε την Τουρκία αν οι Τουρκικές εφεδρείες δεν είχαν ακινητοποιηθεί στα λιμάνια της Μικράς Ασίας, σχολίασε ο Παπαναστασίου.

- Και στην ξηρά πολεμήσαμε γενναία, δήλωσε ο Λευτέρης. Ήταν καταπληκτικές οι νίκες μας.

- Ακούγονται ένα σωρό παρατάγουδα σχετικά με τις στρατηγικές του βασιλιά.

- Συγγνώμη, Ηρακλή, έχω πάρει τον στρατιωτικό όρκο που μου απαγορεύει να συζητώ στρατιωτικά θέματα.

Η συνέχεια την άλλη Παρασκευή

- Κυρ-δάσκαλε, συμμερίζομαι τις αντίξοες καταστάσεις του πολέμου. Όμως, εμείς οι Έλληνες αναγκαστήκαμε ν' αμυνθούμε. Αλλιώς θα μας ποδοπατούσαν οι Βούλγαροι και θα έφταναν μέχρι και τη Λάρισα. Τι θες να κάνουμε; Σφάξε με, Αγά μου, ν' αγιάσω;